వయసుపొద్దు వాలే వేళ.. ఒంటరి పోరాటం

3

మే ఐ కమిన్ సర్ ఫార్మాలిటీస్ లేకుండా సెక్యూరిటీ దగ్గరకు వెళ్ళగానే ఎవరు కావాలంటూ అడగటం, వెంటనే వాళ్ళకు ఇంటర్‌కం లో తెలియ పరచి పంపమంటే ఒక విజిటర్స్ గుర్తింపు కార్డ్ తగిలించి పంపడం.

ఎక్కడో ఫిఫ్త్ ఫ్లోర్‌లో ఉందా సెక్షన్.

చిన్న గదిలో నాలుగు కుర్చీలు. నాలుగు టేబుళ్ళు.

రెండు కంప్యూటర్లు అంతే...

ఆ గది నుంచి ప్రపంచవ్యాప్తంగా పేరున్న పత్రిక రావడం వింత అనిపించింది వసంతకు.

ఒక్కసారి గదిలోకి అడుగు పెడుతూనే నాలుగువైపులా పరిశీలించిన ఆమెకు అంతకు మించి మరేం కనిపించలేదు.

నెమ్మదిగా దృష్టిని ఓ చోట నిలిపి కళ్ళు మనుషుల మీదకు మళ్ళించింది.

ఎవరి కంప్యూటర్ ముందు వాళ్ళు తమ తమ పనుల్లో బిజీగా ఉన్నారు.

అలికిడి విని తలెత్తిన ఎడిటర్ ప్రభాకర్ కళ్ళలో ఆశ్చర్యం.

"వసంతా!" నమ్మలేనట్టుగా అతని పిలుపు.

ఎవరన్నట్టుగా అతని వంక చూసింది.

ముక్కు మీదకు జారిన కళ్ళద్దాలు. కాస్త నెరిసిన బట్టతల..

ఏమూలో ఏవో పరిచితమైన పోలికలు.

కాని గుర్తుకు రావటం లేదు.

స్వరం మాత్రం.. లీలగా..

"వసంతా.. ఎలాగున్నావు?" అతని ప్రశ్న.

ఏకవచనంలో పిలుస్తున్నాడంటే బాగా తెలిసిన వాడై ఉండాలి.

గుర్తుకు రావడంలేదు.

ఆ మాటే పైకి అంటే ఎక్కడ నొచ్చుకుంటాడో నన్న భయం.

ఆమె ఇబ్బందిని గుర్తించినట్టు నవ్వేస్తూ.

"గుర్తుపట్టలేదుగా... ఈ తెల్లజుట్టూ.. అబ్బో ఎప్పటి మాటా... పాతికేళ్ళు దాటిపోలేదూ.."

చటుక్కున గుర్తుకు వచ్చింది అవును అతను ... అతని పేరు ఏదో ప్రభాకర్.

ఏదో ప్రభాకర్... కాదు.

మౌన ప్రభాకర్.

అతన్ని అప్పటిలో ఎంతగా ఏడిపించేదనీ..

సన్నగా చాకులా చురుగ్గా ఉండేవాడు.

అప్పుడూ ఇలాగే ముక్కు మీదకు జారే కళ్ళద్దాలు..

కాదంటే వయసు తెచ్చిన మార్పులు.

"మీరు ప్రభాకర్ కదూ." చాలా బాగా గుర్తుపెట్టుకున్నావు నించునే వున్నావు, కమాన్ కూర్చో" మాటల్లో హడావిడి వ్యక్తం చేసాడు.

"చెప్పు ఏం సంగతులు..

ఒక్కమాట! నమ్ముతావో నమ్మవోగాని వసంత లక్ష్మి అనగానే నా మనసులో నువ్వే మెదిలావు. ఎందుకో సిక్త్‌సెన్స్ అను మరోటను నువ్వే వస్తావని అనుకున్నాను. ఎప్పటిమాట..! నీకు తెలియకుండా స్కూలుకి వెళ్ళే రోజుల్లోనే నిన్ను చూసేవాడిని తెలుసా?"

పక్కనున్నవాళ్ళు గమనిస్తున్నారని అనుకున్నాడేమో

"పద కింద క్యాంటినుకు వెళ్ళి టీ తాగి వద్దాం" అంటూ లేచాడు.

"అబ్బే, ఎందుకిప్పుడు.." అని ఆమె వారిస్తున్నా అతను ముందుకు నడవడంతో కదలక తప్పలేదు.

మళ్ళీ లిఫ్ట్‌లో కిందకు.

"చెప్పు వసంతా నాకెంత ఉద్వేగంగా ఉందో తెలుసా! అప్పట్లో మైగాడ్! లంగా జాకెట్లు వేసుకుని హార్డ్ లీ ఫోర్ నైనుండేదానవు..."

అవును అప్పట్లో తను చాలా పొట్టి అనుకునేవారంతా.

చిన్నప్పుడు ప్రభాకర్ వాళ్ళకు మెడికల్ షాప్ ఉండేది. ఏ మందులు కావాలన్నా అక్కడే కొనాలి. చాలాసార్లే వెళ్ళి ఉంటుందా షాపుకి. పైగా స్కూల్‌కి వెళ్ళేదే ఆ దారి. ఉదయమో సాయంత్రమో అతనా షాప్‌లో ఉండేవాడు. నిజానికి అప్పట్లో అతనంటే ఓ రకమైన అబ్సెషన్ కూడా ఉండేది. సన్నగా చురుగ్గా కనిపించే కళ్ళు, కళ్ళద్దాలు తెల్లగా పొడుగ్గా..

కాని ఇంట్లో చాలా కట్టుబాట్లలో పెంచటం వల్ల ఎవరికీ చనువిచ్చి మాట్లాడే అలవాటు ఉండేది కాదు. అందుకే ఓసారి అతను నీపేరేంటి అని అడిగితే నీకెందుకని జవాబిచ్చింది..

"వసంతా జీవితం ఎంత చిన్నది చూడు.. మళ్ళీ నిన్ను చూస్తాననే అనుకోలేదు."

కింద క్యాంటిన్‌లో కూర్చున్నారిద్దరూ.

"నీకో సంగతి తెలుసా.... మా మెడికల్ షాప్ పేరు వసంత మెడికల్స్. మా అమ్మాయి పేరు వసంత. చివరకు నా ఫర్మ్ పేరూ వసంత ఇంటీరియర్స్..." మౌనంగా వింటోంది వసంత.

"నేనే మాట్లాడుతున్నాగాని నువ్వు మాత్రం అప్పటిలాగే మాట్లాడితే మౌన వ్యర్థమవుతుందన్నట్టు... చెప్పు ఎంతమంది పిల్లలు ఏం చేస్తున్నారు? మీ శ్రీవారు.."

పిల్లల గురించి చెప్పింది.

"గుడ్, దేనికైనా అదృష్టం ఉండాలి. అతను లక్కీ ఫెలో."

"ఎందుకు? నేనే లక్కీ. అతనిలాంటి వాళ్ళు నూటికో కోటికో ఒకళ్ళుంటారు"

"అబ్బో శ్రీవారంటే చాలేనే ప్రేమ అవునులే ఏరికోరి చేసుకున్నావుగా."

హఠాత్తుగా వసంతకు గుర్తుకొచ్చింది.

ఈ ప్రభాకరే...

అవును...

ఒకప్పుడు అతనంటే ఇష్టమే కాదు... తరువాత చాలానే కథ జరిగింది...

అతనికి చెల్లెలు వరసయే అనసూయ కాలేజీలో తన సహాధ్యాయిని...

చాలాసార్లే చెప్పింది మా అన్నకు నువ్వంటే పిచ్చి ప్రేమ.. పడి చచ్చిపోతాడు అని. అలాగ అనడం ఎప్పుడు ఓ మాట ఎక్కువ మాట్లాడేది కాదు.

అలాంటిది.

ఆ రోజు ఏం జరిగిందో గుర్తులేదుకాని - ఎప్పుడు పెదవి కదిపి మాట్లాడని తను తనకూ అతనంటే ఎంత ఇష్టమో.. తన తల్లి దండ్రులు ఎంత సనాతన ఆచారపరులో, తన ఆధునిక దృక్పథం ఏమీ ఆశించకుండా ఎవరిష్టపడి ముందుకు వస్తే వారిని పెళ్ళాడతానని చెప్పింది.

స్పష్టంగా ఈ మాటలు అనసూయ అతనికి చేరవేసినట్టు తెలుసుకాని ఆ వైపు నుండి అలాంటి స్పందనా లేకపోవడంతో ఆ విషయం ముగిసినట్టుగానే భావించింది.

ఇప్పుడు గుర్తు చేసుకుంటే సిగ్గుగా అనిపిస్తోంది.

ఎలా అలా మనసు విప్పి చెప్పగలిగింది, చెప్పాక కూడా అతనంత నిర్లక్ష్యంగా వదిలెయ్యడం....

ఆమె మనసు చదివినట్టుగా -

"నిజమే అప్పట్లో ధైర్యం చెయ్యలేకపోయాను. ఎక్కడ మీ నాన్న ముక్కలు ముక్కలుగా నరికేస్తాడోనన్న భయం, ఇంతకూ నువ్వెందుకు ఉద్యోగం కోసం వచ్చినట్టు?"

"ఏముంది... కాస్త కాలక్షేపం..."

"మీ ఆయన గురించి చెప్పనే లేదు, డాక్టర్ అన్నట్టుగా విన్నాను..."

"అవును"

"ఏదో విషాద వార్త కూడా విన్నాను..."

"కెటాస్ట్రోఫీస్ ఆర్ బట్ న్యాచురల్.. వినివుండవచ్చు"

"ఐ యామ్ సో సారీ.."

"ఒకే... ఇంకా విషయాన్ని వదిలేద్దాం..."

"అయితే ఒక్కదానివే ఉంటున్నావా??"

"ఒక్కదాన్నెలగయాను ఈ గాలి, ఈ నేల ప్రపంచమంతా నాతోనే ఉండగా... అంతేనా అదృశ్యంగా అతనూ నాతోనే ఉంటాడు"

"ఇహ మన ఉద్యోగ విషయానికి వద్దాం."

"యూ ఆర్ మోస్ట్ వెల్ కమ్.. రేపే వచ్చి జాయినవు."

"ఈ పత్రిక..."

"నాదే"

"నాకు తెలియదే"

"ఎందుకు తెలుసుకుంటావులే?" కాస్త నిష్ఠూరంగా అన్నాడు.

"నాకీ పని గురించి ఏబీసీడీలు కూడా తెలియవు... మీరే శిక్షణ ఇస్తారని..."

"మరేం ఫర్వాలేదు..."

"రేపు వచ్చి చేరతాను"

"ఓకే..టేక్ కేర్"

సెలవు తీసుకుని ఉద్యోగం దొరికిందన్న సంతోషంతో కొంచెం తేలికపడ్డ మనసుతో ఇంటికి వచ్చింది.

✡ ✡ ✡

డోర్ బెల్ సంగీతానికి మెలుకువ వచ్చింది వసంతకు.

అబ్బా!

నిద్ర మెలుకువ వచ్చినా లేవడానికి బద్ధకంగా అనిపించింది. తలెత్తి గోడగడియారం వంక చూసింది. ఆరున్నర!

అంటే దాదాపు నాలుగ్గంటల పాటు నిద్రపోయిందన్నమాట.

ఈ మధ్య కాలంలో అంత సేపు నిద్రపోవడం ఇదే మొదటి సారి.

గత ఏడెనిమిది నెలలుగా ప్రతి అరగంటకూ గోడగడియారం చూడటం మళ్ళీ కలత నిద్ర. అదే వరస...

మరోసారి డోర్ బెల్ వినపడటంతో లేచి జుట్టు సరిచేసుకుని,

"ఈ సమయంలో ఎవరూ వచ్చేవాళ్ళు లేరే అనుకుంటూ తలుపు తెరిచింది. ఎదురుగా ఎవరతను..

"హలో.. వసంతగారూ... గుర్తు పట్టలేదా.. నేను డాక్టర్ చైతన్య..."

"ఓ మీరా రండి రండి.. చాలా రోజులు... రోజులేమిటి ఏళ్ళు కదూ... ఇలా హఠాత్తుగా...!? రండి" లోపలకు ఆహ్వానించింది.

సోఫాలో కూర్చున్నాక లోనికి వెళ్ళి ట్రేలో ఓ గ్లాసుతో చల్లటి నీళ్ళు తెచ్చిచ్చింది.

"చాలా మారిపోయాను కదూ.. గుర్తుపట్టలేకుండా.."

"మరీ అంతగా కాదు కానీ ఇలా వస్తారని తెలియదు కద. అందుకే... ఎక్కడ ఉన్నారు... ఎలా వచ్చారు..."

ఒకప్పుడు అంటే దాదాపు ఇరవై సంవత్సరాల క్రితం, బెంగుళూరులో ఓ నాలుగేళ్ళపాటు శ్రీ పనిచేసినప్పుడు, చైతన్య అతనితోపాటు అదే హాస్పిటల్‌లో సర్జన్‌గా ఉండేవాడు. ఇద్దరిదీ ఒకే వయసు కావడం, ఇరువురి కుటుంబాలకూ సాన్నిహిత్యం ఏర్పడింది. పిల్లలు ఒకే స్కూల్. దాంతో ప్రతి వారాంతానికీ ఎవరో ఒకరి ఇంట్లో గడపడం అలవాటుగా మారింది.

చైతన్య భార్య వసుమతి చక్కని గాయని, శ్రీకి సంగీతంలో ప్రావీణ్యత ఉండటంతో ఇద్దరూ ఎన్నెన్నో పాటలు పాడేవారు.

"వసు ఎలాగున్నారు?" అడిగింది వసంత.

"బాగానే ఉంది, కాదంటే ఇక్కడ కాదు పైన.."

అర్థం చేసుకుందుకు రెండు క్షణాలు పట్టింది.

"అయ్యో అలాగా తెలియదు.. మీరు అమెరికా వెళ్ళిపోవడం మేం ఇలా హైదరాబాద్ రావడం ఉత్తరాలు రాసుకునే తీరిక లేక ఎవరు జీవన సమరంలో వాళ్ళు పడిపోయి..." ఎక్కడ మొదలు పెట్టిందో ఎక్కడికి వచ్చిందో తెలియక ఆగిపోయింది.

"అవును మనం రేపు రేపు అనుకుంటూ అన్నీ వాయిదా వేస్తాం కానీ రేపటికి మనకోసం ఏదీ ఆగదు.. ఇక్కడికి రాగానే శ్రీ నేనూ ఎన్నో మాట్లాడుకోవాలనుకున్నాను. కాని నా రాకకోసం ఆగకుండా శ్రీ వెళ్ళిపోయాడు. వినగానే నా శరీరంలోనే ఓ భాగం కోల్పోయాననుకున్నాను. వెంటనే వచ్చి మిమ్మల్ని చూడాలనిపించింది. అంతే...వచ్చేసాను."

"ఏం చేస్తాం చెప్పండి.. మన చేతుల్లో ఏదైనా ఉందా? ఏది ఎదురైన భరించక తప్పదు కద..."

"మ్యాస్సివ్ హార్ట్ ఎటాక్ అని చెప్పారు, జీవితంలో ఐరనీ చూసారా – హార్ట్‌స్పెషలిస్ట్‌కి హార్ట్ ఎటాక్...

మీకు చెప్పలేదు కదూ గాన సరస్వతిలా పాడే వసుకి కాన్సర్.. దాదాపు రెండేళ్ళపాటు నరకం అనుభవించింది... ఆ బాధలు మేం చూడలేక అస్సలు ఎంత తొందరగా విముక్తి దొరుకుతుందా తనకని అనుకునే వాళ్ళం.."

"పాపం"

"అలా అనుకోవడం తప్ప ఏం చెయ్యలేకపోయాం.. దానికన్నా ఎక్కువ బాధననుభవించింది పిల్లల ప్రవర్తనతో..."

"అవునా... ఏం జరిగింది?"

"అమెరికా మోజులో అక్కడకు వెళ్ళి ఏదో సాధించామని ఉబ్బిపోయినంతసేపు పట్టలేదు. పిల్లలు కాస్త పెరగ్గానే మొదలు.. వాళ్ళకి విలాసవంతమైన జీవితం కావాలి... ఇక్కడలా మన మీద ఆధారపడి ఉండరు. పదహారేళ్ళు వచ్చాయంటే చాలు మన చెయ్యిదాటి పోయినట్టే...

ఏమైనా అంటే వెళ్ళిపోయి స్నేహితులతో కలిసి బ్రతుకుతారు.

కొడుకు ఇరవై దాటకుండానే గడపదాటి వెళ్ళిపోయి నలభై ఏళ్ళ అమెరికన్‌ని పెళ్ళి చేసుకున్నాడు... మేం వాడి అవసరాలు తీర్చలేకపోయాం ఆవిడ తీరుస్తుంది... కొడుకిలాగంటే కూతురు మరీ అధ్వాన్నం.

పెళ్ళీ గిళ్ళీ నమ్మకాలు లేవట..

అందుకే తనకి నచ్చినవాళ్ళతో నచ్చినంతకాలం కాపురం చేస్తుంది

సరిపడదనుకోగానే దీనిదారి దీనిది వాడి దారివాడిది.

వెళ్ళిన కొత్తలోనే వసు మొత్తుకుని చెప్పేది.. ఈ సంస్కృతి మనకు సరిపడదు.. తృప్తి అనేది ఎక్కడికి వెళ్ళిపోదామని.. ఊహు... ఏదో తాపత్రయం... అన్నింటినీ పోగొట్టుకున్నాక గాని తెలిసి రాలేదు.."

అతన్ని ఎలా ఓదార్చాలో అర్థం కాలేదు.

మౌనంగా ఉండిపోయింది.

ఇద్దరి మనసుల్లోనూ పాత రోజులు మెదిలాయి.

శని ఆదివారాలు ఇద్దరూ ఒకేచోట గడిపేవారు.

శ్రీ,చైతన్య తీరిగ్గా కార్డ్స్ ఆడుకునేవారు... క్యారమ్స్ ఆడుతూ చిన్నపిల్లల్లా కాయన్స్ చేత్తో తోసేసేవారు. గట్టిగా గొడవ పడేవారు అంతలోనే నవ్వుకునేవారు. పిల్లలూ అంతే. అబ్బాయిలు గాలి పటాలు ఎగరెయ్యడం, క్రికెట్ ఆడి కిటికీల అద్దాలు పగలెయ్యడం వాళ్ళను అరవడం..

కొత్త కొత్త వంటలు ప్రయోగాలు చేస్తూ మధ్య మధ్య మగవారి గురించి మాట్లాడుకోవడం. ఎవరితో చెప్పుకోలేని విషయాలు పంచుకోవడం... ఒకటా రెండా..

"సుమ, సుమంత్ ఏం చేస్తున్నారు? " అడిగాడు..

చెప్పింది.

"ఇంకా పెళ్ళిళ్ళు కాలేదన్నమాటా.."

"ఆ మాటలు అనుకునే లోగానే ఇలా జరిగింది.."

"దానికేం లెండి.. చూద్దాం మంచి సంబంధాలు"

అప్పటికే రాత్రి ఎనిమిదిన్నర దాటింది.

"ఈ బుక్స్ చూస్తుండండి ఒక్క పది నిమిషాలు.. డిన్నర్ అరేంజ్ చేస్తాను" లేచింది.

ఓ పక్క మనసులో వద్దంటే బాగుండునన్న భావన.

"ష్యూర్, నాకింకా గుర్తే అప్పట్లో శ్రీ గర్వంగా అందరికీ చెప్పేవాడు... మా ఆవిడ అయిదునిమిషాల్లో వండి వడ్డిస్తుందని... మీ పాకకళా నైపుణ్యం మా కందరికి తెలిసిందేగా.."

అంటూ అతను మ్యాగజైన్ చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు.

వసంతకు లోపలికి వెళ్ళి వంట చెయ్యాలని అసలు లేదు.

అసలు ఇంట్లో ఏం ఉన్నాయో ఏం లేవో తెలియదు...

రాత్రి పూట అస్సలు వంట చెయ్యడం మానేసి నెలలు గడిచిపోయాయి.

ఒక్కసారి కోపం తన్నుకు వచ్చింది - ఏంటీ జులుం తనమీద ఏదో ఫార్మాలిటీ కోసం అడగ్గానే భోజనానికి ఉండిపోవడమేనా...

ఎందుకో ఒద్దనుకున్నా ఓసారి తనూ వసూ మాట్లాడుకున్న మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి..

వసుమతి వంట్లో బాగుండలేదని ఓ ఆదివారం కలవలేదు.

అందుకే తెల్లవారి పిల్లలు స్కూల్‌కి వెళ్ళాక చూసి వద్దామని వాళ్ళింటికి వెళ్ళింది...

నీరసంగానే ఉంది వసుమతి.

ఏమిటని అడిగితే నవ్వి -

"ఏముంది మామూలే ప్రతినెలా పడే బాధే. విపరీతమైన కడుపు నొప్పి.. ఏవైనా టాబ్లెట్లు వేసుకుంటే నీరసం.. ఇలా జీవితాంతం తప్పదిక.."

"ఇంకానా? మాములుగా పిల్లలు పుట్టాక తగ్గిపోతుందంటారుగా.."

"ఏం తగ్గడం.. దానికి మందు లేదు నా బాధకు విముక్తిలేదు. ఓ పక్క ఈ బాధ అంటే మరో పక్క ఈయన గోల.. శ్రీ మెత్తనివాడులాగే కనిపిస్తాడు మరి నీతో ఎలాగుంటాడో... చైతన్యకు మాత్రం ప్రపంచం తలక్రిందులైనా సరే తన కోరిక తీరాల్సిందే... కనీసం ఈ మూడు రోజులైనా విశ్రాంతి దొరకదు..."

వసుమతి ఏం మాట్లాడుతుందో అర్ధమయేసరికి వసంత మొహం ఎర్రబారింది.

"మరీ అంతగానా.."

"పిచ్చి అంతే, కాదూ కూడదనీ తగువు పడి రుస రుస లాడినా అటు మొహం ఇటు మొహం, ఎందుకొచ్చిన గోల కాస్సేపు శరీరం నాది కాదనుకుంటే సరి..." వసంత ఏం మాట్లాడకపోయినా మనసులోనే తన అదృష్టానికి తనను తాను అభినందించుకుంది.

శ్రీ పాపం ఏ విషయానికీ తన ఇష్టా ఇష్టాలు కాదనడు.

ఇష్టం లేదంటే మీద చెయ్యికూడా వేసేవాడుకాదు...

కష్టమైనా సుఖమైనా మనిద్దరిదీ ఏ ఒక్కరిదో కాదనేవాడు...

ఆలోచిస్తూనే వంట ముగించింది.

ఉన్నంతలో అన్నం, బెండకాయ కూర, దోసకాయ పప్పు, నాలుగు అప్పడాలు, పెరుగు...

అతనితో కూర్చుని ఆమెకూ తినక తప్పలేదు.

అలవాటు తప్పిపోయిందేమో ఎక్కువ తినలేక పోయింది.

"ఇదన్నమాట రహస్యం.. ఎన్నేళ్ళయినా ఇలా నిత్య నూతనంగా అగుపించడానికి."

అతని పొగడ్తకు ఏడవాలో నవ్వాలో అర్థం కాలేదు.

అప్పటికే రాత్రి పదిన్నర దాటిపోయింది, మధ్యాహ్నం బాగా నిద్రపోవడంతో నిద్రకు తొందరలేకపోయినా అతను కూర్చోవడం అంత సదుపాయంగా అనిపించటంలేదు.

అలాగని వెళ్ళమని ఎలా చెప్పగలదు?

"ఏమిటి ఆలోచనలో పడ్డారు? మీకు గుర్తుందో లేదో అప్పట్లోనూ అంతే. మమ్మల్ని మా మానాన వదిలి మీలోకంలోకి వెళ్ళిపోయేవారు." అతను గుర్తు చేసాడు.

జవాబుగా ఓ నవ్వు విసిరింది.

"మీకో నిజం చెప్పనా... మీ నువ్వు మీకొక అస్సెట్.. నిజం.. ఆ నవ్వు చూసే శ్రీ మీ వలలో పడిపోయాడా అనిపించేది. అప్పటికీ ఇప్పటికీ మీ నవ్వులో మార్పులేదు"

"థాంక్యూ"

పైకి మర్యాదకు చెప్పినా మనసులో కాస్త చిరాగ్గానే ఉంది.

"ఈ పోచుకోలు కబుర్లు ఎందుకు బాబూ, నాకేమైనా పదహారేళ్ళా పాతికేళ్ళా నీ మాటల గారడిలో పడిపోయేందుకు... ఐ నో వ్వాట్ ఐయామ్..."

"అదిగో మరో దేవుడిచ్చిన వరం ఆ తియని గొంతు. ఎంత చక్కని స్వరం – అసలు మీ పేరు వసంత కాకుండా స్వీటీ అని పెట్టుకుంటే ఎంత బాగుండేది..." మరో వెరి నవ్వు నవ్వింది.

క్షణ క్షణానికి ఓపిక వేడి తగిలిన మంచుముక్కలా కరిగిపోతోంది.

అసహనం ఒళ్ళు విరుచుకు పడటానికి సిద్ధంగా ఉంది.

అది అతని అదృష్టమో ఆమెకి వరమో అతని సెల్ ఫోన్ మోగింది.

హాస్పిటల్ నుండి పిలుపు.

"మనమిలా కులాసాగా మాట్లాడుకోవడం ఆ భగవంతుడికి కూడా ఇష్టం లేదు. ఓకే సీయూ.. అన్నట్టు మీ ఫోన్ నంబర్ చెప్పండి ఫోన్ చేస్తాను.. మీరు వద్దన్నా వీలున్నప్పుడల్లా వస్తాను... మీ వంట తినడానికైనా... "

వసంతకు ఏమీ ఆలోచించుకునే సమయమే లేదు. అతను వెళ్ళిపోతే చాలు. గబగబా ఫోన్ నంబర్ చెప్పినా మళ్ళీ రెట్టించకుండా సెల్‌లో ఫీడ్ చేసుకుని బై చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

తలుపు వేసుకున్నాక 'అమ్మయ్య' అనుకుంది వసంత.

✡ ✡ ✡

ఉదయం ఆరున్నరైనా కాలేదు. ట్రింగ్ ట్రింగ్మంటూ ఫోన్ శబ్దం.

మూగవోయినట్టున్న ఇంట్లోకి చైతన్యం దూరినట్టుగా. గబగబా లేచి వెళ్ళి ఫోన్ అందుకుంది.

"గుడ్ మార్నింగ్... నిద్ర లేపానా.." ప్రభాకర్ స్వరం..

"అవును... మీ ఫోన్ శబ్దానికే లేచాను... చెప్పండి.."

"ఏముంది... ఒకసారి హలో చెప్పుదామని లేస్తూనే గుర్తొచ్చావు... రోజూ వాకింగ్కి వెళతాను... దారిలో ఉన్నా.."

"అవునా..." ఆఫీసులో పెద్దగా మాట్లాడడు - మంచిదే అని ఊపిరి పీల్చుకుంది. కాని ఇప్పుడిలా...

"వసంతా.. ఏదైనా మాట్లాడు.. ఏదైనా నీ మాట వినాలని నీ గొంతు వినాలనే.."

"ఏం చెప్పమంటారు?"

"ఏదో ఒకటి.. పోనీ నేనే చెప్పనా? రోజూ ఈ టైమ్కే వాకింగికి వస్తాను. కాని ఏ రోజూ ఇవాళ్టిలా ఉత్సాహంగా బయటకు రాలేదు... ఈరోజు మాత్రం ... నీతో మాట్లాడాలనే ఎప్పుడు తెల్లవారుతుందా అని ఎదురు చూసాను. "

వసంతకి సంభాషణ కాస్త ఇబ్బందిగానూ ఉంది, కాస్త ఇష్టంగా కూడా ఉంది. రోజులకొద్దీ నిశ్శబ్దం తరువాత పిలిచి పలకరించి మెచ్చుకోవడం..

"హలో.. ఉన్నావా స్విచ్ ఆఫ్ చేసుకుని వెళ్ళిపోయావా?" అతని పలకరింపుతో సర్దుకుని,"చెప్పండి" అంది.

"నువ్వే ఏదైనా చెప్పు నీ తియ్యటి స్వరంతో.. వినాలనే కదా ఫోన్ చేసాను"

"ఏం చెప్పమంటారు?"

"ఏదో ఒకటి, ఒకమాట చెప్పనా వసంతా... రోజూ నీ మాట వినే అదృష్టాన్ని పొందలేకపోయానే అని ఎంతో బాధగా ఉంది. అప్పట్లో అనసూయ చెప్పింది అయినా ధైర్యం చెయ్యలేకపోయాను... ముఖ్యంగా మీ నాన్నకు భయపడి..."

పెద్ద పెట్టున నవ్వాలనిపించింది వసంతకు.

"ఇప్పుడు ఏం కోల్పోయానో సరిచూసుకుంటే చాలా బాధగా ఉంది."

"ఎందుకు? ఏం పోగొట్టుకున్నారు లక్షణంగా బిజినెస్... మీ పిల్లలు..." అర్ధోక్తిగా ఆగింది. నిజమే అతని వివరాలు అడగలేదు.

"ఎంతమంది?"

"ముగ్గురు... చెప్పానుగా అమ్మాయి పేరు వసంత అని, ఇద్దరబ్బాయిలు.. పెద్ద గొప్పగా చదువుకోలేదు.. ఇద్దరూ బిజినెస్ చూస్తున్నారు..." అంటూ ఒక్క క్షణం ఆగి,

"అమ్మాయికి నీ పేరైతే పెట్టుకున్నాను గాని నీ అదృష్టం మాత్రం రాలేదు."

"అదంతే చెప్తాలే తరువాత సమయం వచ్చినప్పుడు, ఒకే. మరి ఉండనా... టేక్ కేర్ బై"

ఫోన్ స్విచ్చాఫ్ చేసి నవ్వుకుంది వసంత.

ఉదయం తయారయేలోగా సుమ, సుమంత్ కూడా ఫోన్ చేసారు... ఎందుకో ప్రభాకర్ గురించి కాని, డాక్టర్ చైతన్య గురించి కాని చెప్పాలనిపించలేదు.

పిల్లలతో చెప్పకుండా ఆ మాటకొస్తే ఎన్నో ఏళ్ళుగా ఇది తన స్వంత విషయంగా దేన్నీ పరిగణించలేదు... అయితే శ్రీ తో పంచుకోవడం కాకుంటే పిల్లలతో అందుకే తొలిసారిగా తన విషయాలు అనుకోవడం కొత్తగా ఉంది.

గబగబా తయారయి ఆఫీస్కి వెళ్ళడం కాస్త రిలీఫ్గా ఉంది.

అన్నట్టు ఈ మధ్యే కొత్తగా మళ్ళీ రాయటం ఆరంభించింది. ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు, బహుశా స్కూల్ రోజుల్లో అలవాటుండేది.

అప్పట్లో ఎవరిమీద కోపం వస్తే వాళ్ళను కుక్కగానో గాడిదగానో ఊహించుకుని కసంతా చూపిస్తూ కథ వ్రాయటం - దాన్ని గొప్పగా అందరికీ చూపించుకోవడం అలాంటిది మళ్ళీ ఇన్నేళ్ళకు..

సాయంత్రం ఇంటికి రావడంతోటే చైతన్య ఫోన్...

చూసుకోలేదు గాని చాలానే ఉన్నాయి అతని మిస్డ్ కాల్స్...

"హలో..."

"అమ్మయ్య ఇప్పటికైనా ఫోన్ ఎత్తావు.." అతని ఏక వచనానికి ఉలిక్కిపడింది. ఎప్పుడూ మీరని తప్ప మరో విధంగా పిలిచిన గుర్తులేదు. అలాంటిది...

"నేను ఇప్పుడే వచ్చాను.."

"ఎక్కడకు వెళ్ళారు...?"

ఇతనికి నేను సంజాయిషీ ఇచ్చుకోవాలా అని చాలా కోపంగా అనిపించింది కాని... కోపం చూపించేంత దగ్గరితనం లేదు.

"మీకు తెలియదు కదూ... దివ్య పత్రికలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాను. ఆఫీస్ అవర్స్‌లో ఫోన్ ఎంత అర్జంట్ అయినా మాట్లాడటం నిషిద్ధం.."

"ఓ ... నాకు తెలియదు... ఐ యాం సారీ... మీరు ఉద్యోగం చేస్తారనే ఊహ నాకు కలలో కూడా రాలేదు. కాలక్షేపానికేగా.." యధాలాపంగానే ఉంది ప్రశ్న.

అయినా మళ్ళీ స్తురున వచ్చేసింది ఆమెకు కోపం.

ఎందుకు చేస్తే మాత్రం నీకు చెప్పాలా మహానుభావ?

ఆమెను నిశ్శబ్దానికి వదలకుండా మళ్ళీ ప్రశ్నించాడు.

"ఫైనాన్షియల్లీ యు ఆర్ క్వైట్ వెల్ ఆఫ్ ఐ థింక్"

కాకపోతే తనేమయినా తన సమస్యల్ను పరిష్కరిస్తాడా...

"కాదు... అవసరానికే ఈ ఉద్యోగం.... ఇల్లూ వాకిలీ ఉన్నంత మాత్రాన అవి అమ్ముకుని ఖర్చు పెట్టుకోలేం కదా.. ఒకే. దానికేం గాని చెప్పండి"

"మీరు తీరిగ్గా ఉంటే డిన్నర్‌కి ఇన్వైట్ చేద్దామనుకున్నాను.. కాస్సేపు సరదాగా ఏ సినిమా అయినా చూసి మంచి రెస్టారెంట్లో డిన్నర్ చేసి కాస్సేపు.. టాంక్ బండ్ మీద నడిస్తే బాగుంటుందనిపించి..."

తీరిగ్గా వుంటే నీ సరదాలు నాతో తీర్చుకుందామనుకున్నావా.. సరదాగా సినిమా చూడటానికి పక్కన ఒక ఆడమనిషి కావాలా.... మీతో డిన్నర్ తిని... మీ పక్కన వ్యాహ్యాళికి వచ్చి...

"సారీ... అలసిపోయాను..."

"అతి సుకుమారులు కదా..."

ఉలిక్కిపడింది.

ఆ మాట శ్రీ అనేవాడు...

గట్టిగా ముద్దు పెట్టుకునా ఉక్కిరిబిక్కిరై ఊపిరాడట్లేదు అంటే పెద్దగా నవ్వేస్తూ వెంటనే కాస్త సమయం ఇవ్వకుండా

"ఎందుకలా శపిస్తున్నారు నన్ను" అనేది

"శాపమా..." తెల్లబోయేవాడు

"రాజభవనాల్లో ముద్దులు పెట్టుకోరా లేకపోతే ఓన్లీ గాలి రాయబారాలేనా?" అని అతన్ని గేలి చేసేది.

దానికి జవాబు మరోసారి తనను ఉక్కిరి బిక్కిరి చెయ్యడమే.

"నీ మాటలు నిజంగా చక్కని టానిక్‌లా పనిచేస్తాయి వసూ... ఎంత అలిసిపోయి వచ్చినా నీ సమక్షం క్షణంలో సేదదీరుస్తుంది" అనేవాడు.

"శ్రీ చెప్పాడు... మీ సౌకుమార్యం గురించి..."

ఏం చెప్పివుంటాడు... ఇవన్నీ చెప్పాడా? ఏమో.. ఇదో కొత్తకోణం...

భార్యకు సంబంధించిన విషయాలు కూడా మరొకరితో పంచుకుంటారా...

మనసు వికలమై పోయింది.

ఏం మాట్లాడాలనిపించలేదు.

"సరేలెండి.. కాఫీ అయినా తాగారా లేదా..."

అంత చిరాకులోనూ అతని పరామర్శ బాగుందనిపించింది.

నిజంగానే ఇలా అడిగేవాళ్ళు ఒక్కరైనా ఉండాలి....

"ఇదుగో ఇలా వచ్చాను అంతలోనే మీ ఫోన్. కిచెన్‌లోకి వెళుతున్నా మీక్కూడా కావాలా?"

"ష్యూర్! ఎలాగిస్తావు?" మళ్ళీ ఏకవచనం.

"ఫోన్లో పోస్తే సరిపోతుందిగా...."

నా పీడా కూడా లేకుండా పోతుంది... ఫోన్ లేదనే వంకతో మాట్లాడాల్సిన అవసరం ఉండదు.

అతని చెప్పేతీరుకు కిలకిలా నవ్వేసింది వసంత.

"చాలు చాలు... మీ నవ్వే చాలు. చెప్పానని ఏం అనుకోవద్దు కాని ఈ నవ్వుతోనే ప్రపంచాన్ని మీ పాదాక్రాంతం చేసుకుంటారు..... మనసును గిలిగింతలు పెట్టే నవ్వు.." అవును.

ఆ మాట తనకు తెలుసు.

చిన్నప్పటినుండి నవ్వుతూ ఉండటమే అలవాటు.

శ్రీ కూడా అలాగే అనేవాడు...

"నీ నవ్వే నా కొంపముంచింది.. పెళ్ళేవద్దనుకున్నవాణ్ణి ఇలా నీ నవ్వుకు దాసోహమై పోయాను" అని.

అంతేనా....

శ్రీ ఎంత చిరాకు పరాగ్గా ఉన్నా ఒక్కరోజూ తన పెదవుల మీద చిరునవ్వు చెరిగేది కాదు.

"తిట్టినా నవ్వేదానను నిన్నే చూసాను" అనేవాడు.

"హలో ఏంటలా సైలంట్ అయిపోయావు... ఓకే దెన్ టేక్ కేర్ మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను, సరేనా.. బై"

తేనె పట్టును కదిపినట్టుగా ఉందామెకు.

✡ ✡ ✡

ఈ పయనం కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో..

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు ఇంకా చదవలేదా..?
లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా?
వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

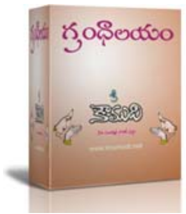

Click here to go to KOUMUDI Library